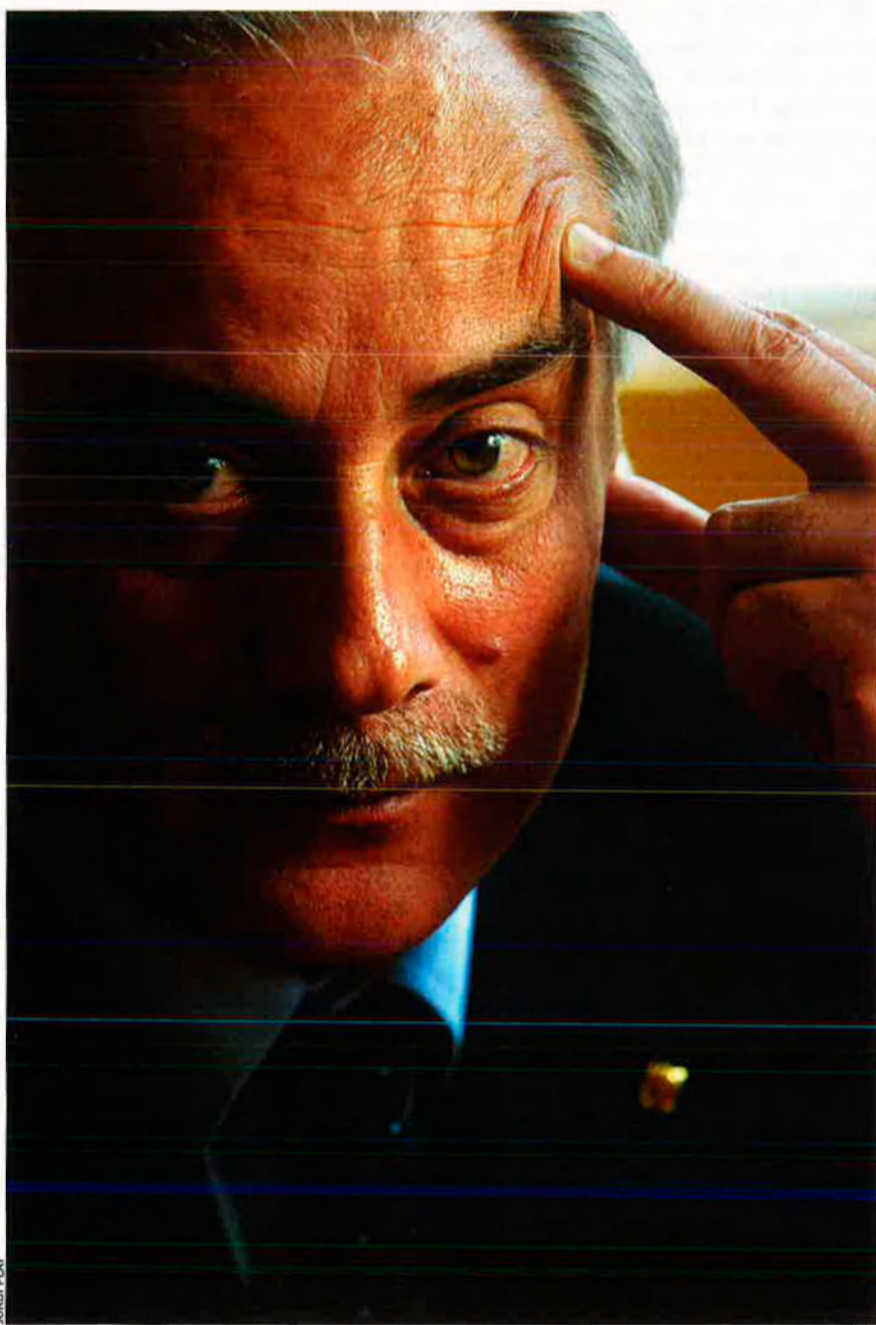

“Tinc clar que el vot al referèndum hauria de ser ‘no’”

Joan Carretero (Trepç, Pallars Jussà, 1955) trenca el silenci després d'haver estat destituït en l'última crisi del tripartit. És una figura d'ERC que ha crescut dins del Govern. Fora, és una incògnita.

Estem parlant amb un metge?

—Des de fa uns dies. Ho he estat sempre, però ara ja he fet el meu reingrés al cos de metges titulats amb plaça a Puigcerdà. Definitiu.

—I com ho porta, això?

—Molt bé. És el que he fet tota la vida professional. Només he tingut aquest parèntesi de dos anys. Pet tant, torno a allò que no havia d'haver deixat mai.

He tingut sempre molt clar que els nomenaments te'ls fan i te'ls desfan. Poden durar 24 hores, o 24 anys, com a algú li va durar... Fins i tot, em sento alleugerit, diguem-ne, de deixar de viure, com vaig definir fa temps, en un Dragon Khan *non stop*.

—Comparteix la visió força unànime que, en aquesta remodelació, l'únic conseller que ha estat retirat per motius polítics era vostè?

—No en tinc cap mena de dubte. És evident que una determinada concepció de Catalunya que jo he plantejat no agrada gens. Per a mi Catalunya és una Nació amb majúscules, que ha d'assolir un estat. En canvi, hi ha gent que vol que sigui una regió d'Espanya. Es difícil que aquestes dues visions no topin.

—Es refereix al president de la Generalitat de Catalunya?

—Bàsicament sí.

—Com a conseller de Governació ha estat al centre de les confrontacions amb els seus socis de govern per lleis d'especial interès, com l'electoral i la de reordenació territorial. Finalment no s'han fet...

—Afortunadament!

—...Els socialistes diuen que malauradament.

—El seu és un model de país en el qual els territoris on viu poca gent compten poc. Per a ells l'únic que compta és la gran aglomeració metropolitana. Fins i tot no entenen que hi hagi vida intel·ligent més enllà de la Barcelona metropolitana... Ells volen fer una llei electoral en la qual no hi hagi cap ponderació territorial. Això, per al

nostre país, que és divers i amb sensibilitats diferents, és un desastre. És allò que ells anomenen de manera molt demagògica "una persona, un vot"... Ha estat un episodi difícil, que, a més, es pretenia fer sense el consens de la primera força de l'oposició. Em sembla que un país no es pot permetre ni de broma fer una llei electoral que no estigui pactada amb la primera força de l'oposició.

Amb el nou Estatut queda clar que aquesta llei només es pot fer amb una majoria de dos terços al Parlament. Espero que s'acabi per sempre la temptació que algú vulgui fer una llei electoral amb una majoria simple.

—Els socis d'ERC al Govern de la Generalitat retreuen que el pacte del Tinell parlava d'una llei electoral com la que ells proposaven.

—Doncs mai no he estat d'acord amb aquest punt del Tinell. I vaig fer el possible per evitar una llei així, perquè per al país era un error greu. Per a mi, per damunt de pactes i d'històries, hi ha sempre el país.

—Arran d'unes declaracions en una entrevista fa poques setmanes a *La Vanguardia*, crítiques amb Zapatero i l'Estatut, vostè ja va estar a punt de ser rellevat pel president Maragall...

—Jo tinc clar que el president de la Generalitat, si hagués pogut, ja me n'hauria fet fora el primer dia. Ja va veure que no ens entendríem. El seu objectiu militar de totes les crisis ha estat sempre la meva persona i el Departament de Governació, perquè l'haurien volgut tenir ells. Això ho tenia clar. Per tant, si la meva estada al Govern hagués estat una qüestió personal, fa temps que no hi hauria estat. Perquè en un lloc on no et volen, ni t'hi vol el president... Però com que no era una qüestió personal, sinó de decisió de partit, que t'hi posa, i tens una responsabilitat per damunt de l'estrictament personal, doncs m'hi he quedat fins que m'han destituït definitivament; ara bé, tenint en compte que sabia que el meu cap estava amortitzat des de feia molt de temps, no m'ha sorprès gens.

—Per culpa d'aquella entrevista, el president es va adreçar, en un gest excepcional, a la ciutadania en un comunicat d'urgència en diumenge...

—El que em va semblar més patètic és que, per una entrevista, en la qual mani-

festes una opinió, que no són crítiques contra ningú del Govern de Catalunya, sinó contra un govern veí —i compartides per tots els militants d'ERC amb qui he parlat—, es reaccionés així. Em va semblar propi d'un país amb poca força, amb poca dignitat política.

—I quin va ser el següent contacte amb el president de la Generalitat?

—Dilluns al migdia, em sembla. Ell em va demanar que rectificués. Li vaig dir que no tenia res a rectificar, perquè era el que pensava. Si no rectificava, em va dir, que m'atengués a les conseqüències. Doncs molt bé. Aquell dia ja havia baixat a Barcelona amb el meu cotxe per agafar les meves coses i anar-me'n.

—Llavors el seu partit el va aguantar. Però fa un parell de setmanes hi va haver la següent crisi. Quan ho va conèixer?

—Per telèfon, dimarts a la nit.

"Tenim un problema: aquest és un govern acèfal. No és tricèfal, ni bicèfal, és acèfal"

—De boca del president?

—No, no, jo amb el president no hi he parlat més.

—Li ho comentà el seu partit?

—Sí, em digueren que ara sí que anava de debò. Vaig ser un dels últims a saber que tornava a haver-hi festival. Dijous m'ho van confirmar. Jo ja ho tenia tot recollit.

—És una crisi que s'ha seguit en directe pels mitjans de comunicació.

—Sí, s'ha de reconèixer al president del Govern espanyol que, si més no, sap fer una crisi. Ho pensa, ho comunica al rei, i pim-pam. Aquí fa mesos que l'estàvem arrossegant. I sotmetent la gent, gairebé, a l'escarni públic, amb fotos d'un i altre, ara em carrego aquell, ara aquest... Dóna una imatge força penosa.

—Dimecres semblava que ERC tornava a aguantar el conseller Carretero. Dijous, però, ja havia caigut. Vostè va tenir també aquesta percepció?

—Des que vaig saber que es parlava de remodelació, tenia clar que jo no continuaria.

—Per què va canviar de parer ERC? Li ho han explicat?

—El que m'han dit és que era inevitable. Doncs, molt bé. A mi no m'han de donar explicacions. No les vaig demanar quan em van nomenar, tampoc les demano perquè em destitueixin. Em sembla normal.

—Li ha quedat una mica de decepció personal?

—No, no. Cap ni una.

—I políticament...?

—Penso que això, si és el cas, ho han d'explicar uns altres, no jo. Semblaria que parlo perquè m'han cessat. Però, vaja, de decepció, cap ni una. Ni personal, ni política. Ho tenia molt clar.

—Enmig de la crisi ressorgeix el cas judicial contra vostè, per la seva gestió quan era alcalde de Puigcerdà.

—Enmig no, en acabar. Poques hores abans que s'acabi el meu aforament.

—Com ho interpreta?

—Des del principi ha estat un cas polític. I també econòmic, perquè ens ficàvem amb els interessos de benzinaires de Puigcerdà. Fins i tot, en la passada campanya electoral el meu contrincant de Convergència era el fill d'una de les benzineres... Pel que ha explicat el meu advocat, el fiscal considera que vaig donar unes llicències arbitràries, per aconseguir fer "una obra emblemàtica per al poble". Com a mínim queda clar que he fet una obra important per al poble. I, segons el fiscal, això ho vaig fer pel meu interès polític i per la meva projecció política. Per tant, qui parla de política és el mateix fiscal, que m'atribueix uns interessos polítics per fer una obra emblemàtica per al poble. Fins i tot és un honor que m'acusin de fer "una obra emblemàtica" per al poble.

—Fa la impressió que ERC pensa portar fins al final una estratègia que inclou, si cal, qualsevol concessió, sempre que ajudi a arribar al final de la legislatura. Creu que aquesta estratègia s'està esgotant?

—El que dic, i ja ho deia quan era al Govern, és que el més pràctic per a nosaltres seria fer eleccions, tornar-nos a recomptar quants som cadascú. I dependent d'això, tornar a començar.

Tenim un problema: aquest és un govern acèfal. No és tricèfal, ni bicèfal, és acèfal. És clar, una cosa que no té direcció és impossible que funcioni. Ens hem de plantejar molt seriosament què hi

fem, en aquesta situació. És que vendre gestió després del referèndum... El peix ja està tot venut.

Tampoc no m'he cregut mai que aquest fos un problema de comunicació. "Oh, és que no comunica bé aquest govern", diuen. Home, si no hi ha direcció, què coi ha de comunicar! Avui anem cap aquí, demà anem cap allà...

—Quina és la seva percepció política de la gestió del president Maragall?

—Penso que ja ho he descrit.

—Parlava de tornar a recomptar-se. Però també és cert que Esquerra ha fet en els darrers anys un plantejament polític estratègic de col·laboració amb les anomenades "esquerres espanyoles"...

—D'"esquerres espanyoles", no n'hi ha. Hi ha espanyols de dreta i espanyols d'esquerra. Però esquerra espanyola és una contradicció en els seus termes. Per cert, l'esquerra espanyola que dieu, durant la II República volia annexionar-se Portugal. És a dir que, amb socis així, *al tanto*.

No m'he cregut mai la cantarella que aquest era el millor moment possible. Els millors moments possibles per aconseguir alguna cosa depenen de la mateixa força que té el país, no d'uns presumptes amics que tinguis a l'altra banda. A còpia de somriures i *abrazos*, com diuen aquesta gent, mai aconseguirem res. Les coses —i parlem de com es distribueix el poder— sempre s'aconsegueixen amb confrontació política ferma. No et donaran mai res per ser amable, ni per anar a daurar-los la píndola.

—Per tant, al seu parer, Esquerra haurà de fer un replantejament intern.

—Mentre fem lectures en clau espanyola, no anirem enlloc. Ens ha de ser absolutament igual qui governa a Madrid perquè en el període democràtic s'ha demostrat que amb el govern del PSOE o amb el del PP no ens han donat gran cosa. La qüestió no és que ells siguin més o menys amics. Ells tenen una dinàmica d'estat que és molt lògica. Ells fan el que fa qualsevol estat i utilitzen, per exemple, tots els seus alts funcionaris per fer una crosta, que els fa impenetrables. Això és normal.

Però el que hem de fer nosaltres és tenir clar el que volem, quants som els que ho volem i plantejar-ho clar. I plan-

tejar-ho en aquests termes, dir: "Volem això i només això, si no tindrem problemes institucionals perquè nosaltres no hi estarem d'acord."

Crec que cal una reflexió en profunditat de tipus estratègic perquè la famosa "estació federal" ha quedat a molta distància...

—Existeix, l'estació federal?

—Crec que no, o en tot cas està més enllà de l'espai exterior. Per tant, hem de fer una reflexió de caire estratègic: som independentistes, sí o no? Sí. I per aconseguir la independència, què hem de fer? I anar fent. La clau en política és tenir un objectiu i anar per feina.

—La necessitat de reflexió, la comparteix la direcció del seu partit?

—Jo sóc militant de base... I a més, visc en una vila allunyada del poder.

—Per començar aquest replantejament, l'alcalde de Puigcerdà va dir que s'havia de votar "no" a l'Estatut. Hi està d'acord?

—Jo ho he manifestat clarament quan feia de conseller, que s'havia de votar que "no". Amb l'Estatut m'havien explicat que preteníem quatre objectius. Un, ser reconeguts per la metròpoli com una nació. És obvi que no s'ha aconseguit... El preàmbul és tot allò que es diu abans de les coses que van seriosament.

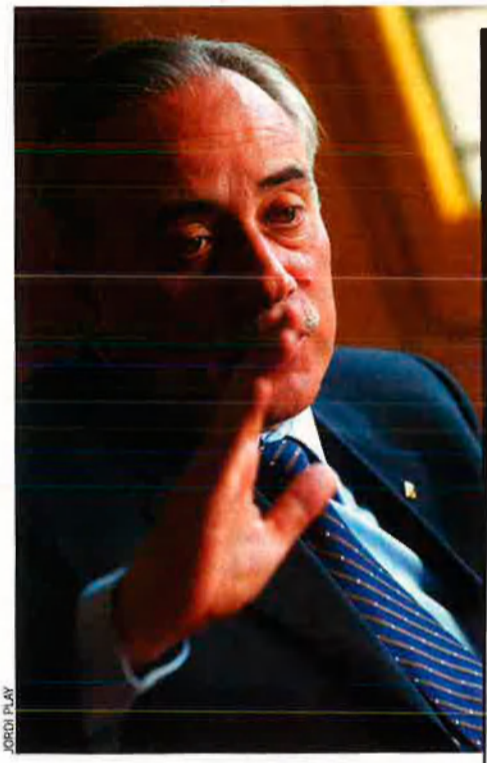
Segon objectiu: tenir més competències i blindar-les de la laminació permanent estatal. Tampoc no s'ha aconseguit.

Tercer objectiu: una sistema de finançament que eliminés el dèficit fiscal. Res del model de finançament pactat ho aconsegueix. Encara és més, com han explicat a bastament els senyors Rubalcaba, Solbes, Ibarra, Chaves o en Guerra, és evident que Catalunya no s'emporta res de més. Fins i tot, en la seva aplicació, pot acabar sent pitjor.

I quart objectiu: noves transferències, a través del 150.2, de grans infraestructures a Catalunya. Objectiu no assolit.

De quatre objectius fonamentals n'assoleix zero. No tinc cap argument per no votar altra cosa que "no" a aquest Estatut. I ja no entro en coses punyents com les declaracions de Guerra... Un Estatut, del qual el president de la Comissió Constitucional se'n riu... Home, francament, no em ve de gust votar-lo. Per tant, tinc clar que el vot al referèndum hauria de ser "no".

"Cai una reflexió profunda de tipus estratègic perquè la famosa "estació federal" ha quedat a molta distància"

—Sembla que no és l'únic dins del seu partit...

—Jo parlo per mi.

—També per la seva federació [la de l'Alt Pirineu]?

—Home, per descomptat.

—A vostè li sembla que això és un incendi que baixa del Pirineu?

—No, el que passa és que aquí al Pirineu tenim el mal costum de parlar clar i de dir les coses que pensem.

Ha estat una decisió de l'executiva regional d'ERC, per unanimitat de tots els presents, aprovar el "no" a l'Estatut, eleccions anticipades...

—I és una invitació a la resta de federacions?

—Tothom que vulgui i ho consideri oportú, que s'hi adhereixi... No sé com pensarà la militància, ja ho veurem. Ara, amb tots els militants que he parlat de cap a cap del territori, no n'he cone-

gut cap que volgués votar una cosa diferent al "no". Ja ho veurem.

—La direcció del partit recomana específicament el vot nul. Però si en el referèndum això no es tradueix en un suport suficient, en quina situació pot quedar Esquerra?

—El meu desig personal és que el que decideixi la direcció sigui seguit per

rany. A mi què m'importa el que voti el PP!

—Per tant, no votar "no" és més en clau de salvar el tripartit?

—No veig per què... Què passa, que el vot nul és millor que el "no"? Un vot nul és tècnicament deficient o antisistema. A més, ni es computa, normalment. Evidentment, ara se sabrà per què té una

—Jo, per si no ha quedat clar abans, era un dels defensors d'aquest pacte amb els socialistes. Per clau interna de país. Ara, com que fa segles que aquí no ens han deixat fer política, no en sabem. Els espanyols, en qüestions d'estat, es posen d'acord. Aquí, en temes de país, en algunes coses, coincidim, o hauríem de fer-ho, amb Convergència. Per tant, en aquests temes de país hem de posar-nos d'acord.

—Les relacions entre ERC i CIU s'han de replantejar, doncs?

—Sí. Cosa que també reivindicava des del primer dia que vam entrar al Govern. Una cosa és enviar-los a l'oposició, que és un tema que ja trobava bé. Una altra cosa és que hem de parlar amb ells. Parlar i entendre'ns en temes fonamentals de país.

—Pel que fa al seu futur polític, es planteja alguna cosa a àmbit nacional?

—A hores d'ara no em plantejo res d'això. A veure, jo em vaig apuntar a la política únicament i exclusivament per treballar per la independència de Catalunya. Per això em vaig apuntar a ERC. A partir d'aquí, tot el que ajudi a aquest objectiu ho faré.

Si em demanen la meua opinió, la continuaré donant. Càrrecs polítics? Ja n'he tingut prou. Ara, treballar pel meu país, sempre.

—Per cert, quan es va fer el traspàs de cartera a la Conselleria de Governació, on era vostè?

—Aquí a Puigcerdà, en una terrassa davant d'un hospital, amb uns quants amics...

Home, jo no vaig voler anar a la presa de possessió —i crec que també ho van decidir dos més— perquè la humiliació pública a la qual ens ha sotmès el president de la Generalitat crec que no té nom. Tenir gent, mesos i mesos, que els vol destituir em sembla humiliant. Per tant, davant d'això, que s'ho faci aquest bon home. L'altre, és que era buscar la foto del morbo. I jo no tenia ganes de donar-la. A més, amb en Vendrell ja havia parlat per telèfon i tots els meus col·laboradors hi eren. Per tant, el traspàs de debò es podia fer perfectament.

Si tot plegat fos més seriós, hi hauria anat.

**Salvador Cot
Enric Rimbau**

600.000 persones, o un, dos o tres milions de persones.

Però em sembla complicat i difícil, i tant de bo m'equivoqui. El vot nul és molt complicat de gestionar. I la majoria de militants que conec ho faran a contracor, per militància, no per ganes.

—Un dels arguments contra el "no" és que es confondrà amb el del PP?

—Això és una visió espanyola del món. El PP aquí no hi pinta res, o poc. Ens ha dimonitzat d'una manera brutal. Per tant, el problema és del PP. Que expliquin ells, sobretot a Espanya, com és que voten igual que aquells que són tan dolents, tan perversos, els independentistes catalans! El PP, amb aquest Estatut, es fot un fart de riure. Ja li va bé. S'hi oposen per desgastar el PSOE. Nosaltres no podem fer una estratègia dependent del PP. I què, si votem com el PP! No podem caure en aquests pa-

càrrega política. I m'encantaria que hi hagués 2 milions de vots nuls!

—Un efecte col·lateral de l'estratègia de col·laboració d'ERC amb el socialisme català/espanyol ha estat la ruptura total de relacions amb Convergència i Unió. Molts àmbits del catalanisme ho viuen com una guerra civil...

Sobre CIU:
"Hem de parlar amb ells. Parlar i entendre'ns en temes fonamentals de país"